

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 6C/234/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512210551
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Pavlovičová
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2014:3512210551.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom sudkyňou JUDr. Lenkou Pavlovičovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o, so sídlom: Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35807598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36864421, proti odporcovi Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č.13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

- I. Konanie sa neprerušuje.
- II. Súd návrh z a m i e t a.
- III. Odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom domáhal, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol o zodpovednosti odporcu za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom tým, že nerozhodol v zákonnej lehote o žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere dlžníkom B. K., nar. dňa XX.XX.XXXX. Tiež žiadal, aby súd rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 125,- Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 440,- Eur a náhradu trov konania. Uviedol, že Okresný súd Nové Mesto nad Váhom nesprávne úradne postupoval, keďže nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej 15- dňovej lehote, hoci vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na posúdenie a rozhodnutie súdu. Súd o podanej žiadosti rozhodol až dňa 04.03.2011, a to rozhodnutím o poverení. K rozhodnutiu o poverení došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, pričom sa súd omeškal o viac ako 8 mesiacov. Majetková škoda podľa navrhovateľa predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. V tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vynaložil 70,- Eur, na udržanie a správu informačného systému 40,- Eur, ďalej na administratívne spracovanie textov urgencií súdu, na publikačné výdaje spojené s urgenciami, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania vynaložil 15,- Eur. Celkom v období medzi podaním žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vynaložil márne 125,- Eur. Výška škody bola stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť len s nepomernými ťažkosťami. Ďalej navrhovateľ vo svojom návrhu uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva

na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe podľa neho nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa neho takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv navrhovateľa. Na podporu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy ďalej uviedol dôvody ako neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa vyvolal u členov riadiacich orgánov spoločnosti a majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, ďalej bol spôsobený zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, strata zisku z realizovaného obchodu vyvolala hospodársku stratu, nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z doktríny prijatej ústavným súdom a uskutočnil výpočet alikvotným pomerom 55,- Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, 660,- Eur za rok, teda z titulu náhrady nemajetkovej ujmy si uplatnil sumu 440,- Eur. Ďalej uviedol, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č.514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Odporca však do podania návrhu na žiadosť pozitívne nereagoval.

Odporca v písomnom vyjadrení k podanému návrhu poukázal na zmätočnosť podania - návrhu na začatie konania, pričom podľa neho navrhovateľ prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Uviedol, že je nepravdivé a klamlivé tvrdenie, že navrhovateľ nemá vedomosť o spisových značkách uvádzaných exekučných konaní, pretože v týchto konaniach bol účastníkom konania. Nie je zrejmý ďalej ani titul nároku na náhradu škody, pretože navrhovateľ si uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prieťahov, na druhej strane i z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Pokiaľ ide o prieťahy, navrhovateľ neuvádza, aké kroky podnikol na ich odstránenie, či podal sťažnosť na zbytočné prieťahy v konaní predsedovi súdu, resp. ústavnú sťažnosť. Všeobecný súd pritom v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, pretože túto právomoc má iba predseda súdu alebo ústavný súd. Ďalej poukázal na to, že navrhovateľ dňa 23.4.2012 doručil prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a vzhľadom na skutočnosť, že predmetný návrh doručil súdu už v septembri 2012, je zrejmé, že ho nepodal po uplynutí 6- mesačnej lehoty. Predmetný nárok teda uplatnil na súde predčasne. Navrhovateľ pritom napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti tieto nedoplnil, neuviedol dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy, ústavné sťažnosti a nedoplnil doklady preukazujúce ohrozenie práv zánikom povinného, jeho insolveniou, stratou kontaktu s povinným a podobne. Odporca preto ako orgán príslušný na predbežné prerokovanie podaných žiadosti nepovažuje nárok navrhovateľa za predbežne prerokovaný. K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu vo veciach rozhodnutia o poverení exekútora po 15 dňovej lehote uviedol, že súdna prax už dávnejšie ukázala, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. S poukazom na príslušné zákonné ustanovenia preto 15 dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučného titulu vo veciach, v ktorých bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná po 01.06.2011. I prípadné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. K tvrdenej existencii prieťahov v konaní poukázal ďalej na ust. § 9 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. Navrhovateľ v tejto súvislosti nepreukázal podanie sťažnosti na prieťahy, existenciu právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, právoplatného rozhodnutia ESLP, či právoplatného rozhodnutia ústavného súdu, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ďalej vzniesol námietku premĺčania v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, a to pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15- dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009 (teda tri roky pred dňom kedy boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Ďalej poukázal na to, že navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje možno považovať za hypotetické. K nemajetkovej ujme odporca uviedol, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 30Cdo/675/2011. Pokiaľ ide o vyčíslenie materiálnej škody, navrhovateľ túto vyčíslil na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, a to bez ohľadu na dĺžku trvania prieťahov. Navrhovateľ pritom neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. skutočnú

škodu alebo ušlý zisk. Navrhovateľ by pritom na preukázanie vzniku majetkovej škody musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu. Činnosti, na ktoré pritom navrhovateľ poukázal, musel vykonávať bez ohľadu na tvrdené priesťahy a ich uplatnenie vo vzťahu k vzniknutej údajnej škode tak považuje odporca za účelové. Uplatňovať si 125,-Eur paušálne za každého dlžníka je nielenže nadhodnotené, ale aj nepreukázané. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami, ktoré preukážu požadovaný nárok. K nemajetkovej ujme odporca uviedol, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha vždy podrobnému skúmaniu prípadu zo strany ústavného súdu. Ústavný súd vychádza aj z významu sporu pre navrhovateľa, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ navrhovateľ tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných nálezov Ústavného súdu SR. Záverom odporca poukázal na skutočnosť, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi škodou a javom, ktorý ju spôsobil. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný.

V prvom rade súd skúmal dôvodnosť procesných námietok odporcu voči podanému návrhu na začatie konania. Odporca označil návrh za zmätočný z dôvodu, že sa v ňom neuvádza spisová značka exekučného konania, ktorého sa týka a nie je ani presne opísaný priebeh tohto exekučného konania. I keď navrhovateľ neoznačil spisovú značku tohto exekučného konania, hoci mu ako jeho účastníkovi musela byť známa, z údajov uvedených v návrhu bolo možné identifikovať, o aké exekučné konanie sa jedná. Navrhovateľ označil oprávneného, aj povinného, ako aj číslo spisu exekútora. Súd tak mohol podľa týchto údajov súdne konanie a príslušný spis identifikovať v registri príslušného súdneho oddelenia. Preto podľa názoru súdu nešlo o absolútnu zmätočnosť, resp. neúplnosť návrhu, ktorá by bola spôsobilá vyvolať nemožnosť presnej identifikácie navrhovateľom tvrdeného exekučného konania a ktorú by bolo možné považovať za takú vadu jeho návrhu, ktorá by spôsobovala nemožnosť pokračovania v konaní podľa § 43 O.s.p. Rovnako navrhovateľ v návrhu dostatočne, uvedením počtu dní, konkretizoval v čom videl priesťahy pri vybavovaní tejto exekučnej veci. Ani v tomto smere súd nevidel dôvody na postup podľa § 43 ods. 1 O.s.p.

Neboli dôvodné ani ďalšie námietky odporcu, označené ako procesné. Odporca považoval návrh navrhovateľa za podaný predčasne, keď tvrdil, že z § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti. Podľa názoru súdu prípadná absencia predbežného prerokovania nároku na náhrady škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nie je spôsobilá vyvolať akékoľvek procesné rozhodnutie súdu a rovnako nie je dôvodom ani na zamietnutie návrhu. To platí o to viac, že z vyjadrenia odporcu je zrejmé, že zodpovednosť štátu v prípade navrhovateľom uplatnených nárokov štát odmieta tvrdiac, že navrhovateľ takéto vyriešenie svojich nárokov zmaril a tým navrhovateľ považoval „proces“ predbežného prerokovania nárokov za ukončený, keďže žiadosti o predbežné prerokovanie boli odporcovi navrhovateľom doručené 23.04.2012, a to vo vzťahu k všetkým jeho nárokom, pričom do šiestich mesiacov tieto nároky odporcom uspokojené neboli.

Súd nariadil pojednávanie na deň 19.09.2014. Navrhovateľ, ani jeho právny zástupca a odporca sa na pojednávanie nedostavili. Navrhovateľ žiadal nariadené pojednávanie zrušiť a opätovne navrhol konanie prerušiť, a to z tých istých dôvodov, ako navrhol prerušenie konania dňa 28.10.2013. O tomto jeho návrhu bolo právoplatne rozhodnuté. Návrh na prerušenie konania bol Uznesením tunajšieho súdu zo dňa 07.11.2013 č.k. 6C/234/2012-45 zamietnutý. Na základe odvolania navrhovateľa preskúmal predmetné rozhodnutie odvolací súd, ktorý ho ako vecne správne potvrdil Uznesením zo dňa 31.03.2014 č.k. 4Co/101/2014-62. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 02.05.2014. Z tohto dôvodu súd nevyhovел opakovanej žiadosti navrhovateľa o prerušenie konania, v konaní pokračoval a vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením návrhu, obsahu pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 11Er/2029/2010, písomného vyjadrenia odporcu, znaleckého posudku vypracovaného dňa 17.01.2014 na žiadosť navrhovateľa Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave predloženým navrhovateľom dňa 24.02.2014 (nachádza sa v spise tun. súdu sp. zn. 11C/416/2012), spisov oddelenia Spr, ako aj ostatných písomných podaní navrhovateľa a zistil tento skutkový stav veci:

Zo spisu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 11Er/2029/2010, EX/15327/10 - oprávnený Pohotovosť s.r.o, Bratislava a povinný B. K. súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého bola doručená súdu dňa 08.12.2010. Exekučným

titulom bol Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 19.07.2010. Uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 18.02.2011 č.k. 11Er/2029/2010 súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie čo do zmenkového úroku v časti presahujúcej 214,21 Eur zamietol. Proti tomuto uzneseniu nepodal nikto odvolanie. Na vymoženie pohľadávky vo výške 892,57 Eur spolu so zmenkovým úrokom vo výške 214,21 Eur a zákonným úrokom 6% ročne zo sumy 892,57 Eur od 05.05.2010 do zaplatenia, trov predchádzajúceho konania 258,43 Eur, ako aj trov exekúcie, súd udelil exekútorovi poverenie dňa 04.03.2011.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení do 31.12.2012, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. Zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom od 31.12.2012 právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Vychádzajúc zo skutkových zistení v prejednávanej veci a citovaných ustanovení zákona, považoval súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu za nedôvodný, a to z viacerých dôvodov. Navrhovateľ sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v exekučnom konaní.

Podľa právnej úpravy platnej v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu a vzniku škody sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody pritom má len ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Vo všeobecnosti v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. musia byť pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci splnené všeobecné podmienky, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Navrhovateľ ani v jednom uplatňovanom nároku nepreukázal splnenie ani jedného zo zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu.

V prvom rade súd uvádza, že ak by pri vybavovaní predmetnej exekučnej veci došlo k prietahom, navrhovateľ mal možnosť domáhať sa ochrany svojho práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, je kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä z pohľadu troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu.

Súdne a tým i exekučné konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy.

Súd skúmal, či navrhovateľ podal v predmetnom exekučnom konaní sťažnosť predsedovi súdu na prietahy v konaní v snahe doceliť urýchlené rozhodnutie vo veci. Ako vyplýva z pripojených spisov oddelenia Spr, navrhovateľ nepodal účinne sťažnosť na prietahy konaní predsedovi súdu s vybavením sťažnosti tak, aby bolo konštatované, že v exekučnom konaní došlo k zbytočným prietahom. Rovnako nemal súd preukázané, že by navrhovateľ uplatnil svoje právo podaním sťažnosti Ústavnému súdu SR pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku a podobne. Je teda zrejmé, že navrhovateľ v predmetnom konaní neurobil žiadne úkony, ktoré by viedli k snahe doceliť urýchlené konanie vo veci.

Pokiaľ tvrdí navrhovateľ, že v období nečinnosti súdu mu vznikla škoda ako náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov, na udržanie a správu informačného systému, administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom, ďalej na administratívne spracovanie textov urgencií súdu, na publikačné výdaje spojené s urgenciami na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania, toto svoje tvrdenie ničím nepreukázal. Je zrejmé, že pokiaľ navrhovateľ spravuje svoje vymáhané pohľadávky v informačnom systéme, náklady na tento systém si musí pokryť sám, tieto náklady nemôžu byť zvýšené v dôsledku prípadného oneskoreného rozhodnutia súdu. Ani prípadné podanie žiadosti o informáciu o stave konania, podanie sťažnosti, ktoré podával vo väčšine prípadov ako hromadné žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti bez uvedenia čísel súdnych exekučných spisov, nemohlo vyvolať u navrhovateľa náklady v každej jednotlivéj veci tak ako tvrdí.

Navrhovateľ uplatňoval svoj nárok z titulu majetkovej škody ako sumu vo výške 125,- Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu vo výške 440,- Eur ako následok nesprávneho úradného postupu súdu. S týmto jeho právnym posúdením nemožno súhlasiť, keďže jeho skutkové tvrdenie o konaní, ktoré malo vyvolať zodpovednosť štátu sa nevzťahovalo k postupu, ale k rozhodnutiu súdu, pričom z § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva že, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

V konkrétnej veci navrhovateľ tvrdí, že súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 04.03.2011, pričom k rozhodnutiu došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty a súd bol v omeškaní viac ako 8 mesiacov. Tieto skutkové tvrdenia navrhovateľa sú nepravdivé. Zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 11Er/2029/2010 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená 08.12.2010, pričom podanie návrhu na začatie exekúcie súdnemu exekútorovi je z pohľadu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia bezvýznamné. Súd vydal uznesenie o čiastočnom zamietnutí žiadosti 18.02.2011. Za tohto stavu nemohla ani reálne v súvislosti s postupom súdu vzniknúť navrhovateľovi škoda a jeho tvrdenia o vzniku majetkovej škody a nemajetkovej ujmy sú v tejto veci až absurdné. Súd považoval návrh v celom rozsahu za neopodstatnený, a preto ho zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p., podľa ktorého by úspešnému odporcovi patrila náhrada trov konania, tento si však žiadne trovy konania nevyčísľil a tieto nevyplývajú ani z obsahu spisu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Nové Mesto nad Váhom.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (označenie súdu, ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, podpis, dátum) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

-v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,

-konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

-súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

-súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

-doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),

-rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3, § 205 ods. 1,2,3 O.s.p.).